

Van carnaval naar klassiek en terug

Bart Peeters: het uptempowerk duwde de introverte muziek in de schaduw.

Hebben we Bart Peeters gemist? De zanger is vier jaar uit de concertzalen weggebleven, om zichzelf en zijn muziek op te laden tijdens een sabbatperiode.

Het welkomstapplaus in een uitverkochte Arenberg klonk alleszins erg gemeend en de stilte die meteen viel om naar de kleine filosofische song 'Stipjes' te luisteren was respectvol. Peeters' publiek, een mix van vijf generaties, staat open voor het nieuwe werk dat in de tournee centraal zal staan.

Er vielen heel wat goeie punten te noteren. Percussionist Amel Serra Garcia speelt met een ziel die in het evenaarswoud is gerijpt. Hij veegt, schuift, tikt, zucht en slaat. Zo wordt hij het kloppende hart van deze band die nooit een drummer heeft gehad en de dynamiek dus op andere manieren laat opwellen.

Vanuit de akoestische gitaar bij voorbeeld, die Peeters vaak om had en die hij subtieler dan ooit bespeelde. Als songschrijver en zanger leek hij altijd de centrale figuur, maar zijn muzikanten zijn stuk voor stuk begaafder dan hijzelf, en minder popgericht. Je hebt het gevoel dat Peeters hen met elke plaat bijbeent.

Zo werd het een concert waarin je de typische songformats van Bart Peeters herkende in folk, salsa, funk, rock, maar waar de invulling vaak een stuk verfijnder gebeurde.

'Op de groei', over dochters zien opgroeien, was een warm hoogtepunt. In 'Orka's zwemmen naar Nieuwpoort', een surreële fantasie over de klimaatcrisis, kregen we er trombone en banjo bij. Het oude 'Heist-aan-Zee' kabbelde op exotische percussie, een sensuele groove die veel meer op de onderbuik werkte dan de hardere beat van 'Venus Mars of Pluto' en, in de bissen, 'Messias'.

Onevenwicht

Soms benaderde het concert, net als de nieuwe plaat, klassieke muziek. Dan weer was het volop carnaval, met lepelpercussie, jolige cowboybewegingen en grappige bindteksten. Bart Peeters vindt die extremen een rijkdom, maar in Antwerpen duwde het uptempowerk de introverte stukken toch wat in de schaduw. Een probleem is dat niet, wel een onevenwicht.

Op het einde kwam jazzzangeres Tutu Puoane 'Dicht bij mij', een van die tedere liedjes waarvan mensen blij worden, meezingen. Ons gevoel? De jazz- en worldmens in Bart Peeters loopt nu echt voor op de popmens. Die zit ook nog in hem, maar meer uit gewoonte.